Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: BRUDSTYKKE AF ET DRAMATISK DIGT

Citation: Møller, Poul Martin: ”BRUDSTYKKE AF ET DRAMATISK DIGT”, i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid61364/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Nu spredte de Sejlet for Nordens Blæst
Og droge bestandig fra Øst til Vest
Paa Vandet.
Saa mødte dem tyve Snækker mod en.
Nu rulles af Bølgen hans snehvide Ben
I Sandet.

BRUDSTYKKE AF ET DRAMATISK DIGT

Et Torv ved Havnen i en lille By.

En ung Mand til Hest.

Trofaste Ganger! tving din Flyvelyst.
Jeg klapper jo din sorte Svanehals
Og vil, at du med sindig vekslet Fod
Din Herre skal igennem Staden drage.
Thi ret i Mag jeg nu betragte maa
Det stenbeklædte Torv og Havnens Bølger,
Hvorfra den lette Morgenluft mig bringer
Et lifligt Aandedræt, og Øen hist,
Som løfter sine rigtbeklædte Bøge
Højt over breden Vand. Vemodigfro
Jeg ser den velbekendte Skueplads,
Hvorpaa tilforn min Skæbne drog for Lyset
Et dejligt Optrin af mit unge Liv.
Hvor her er tavst! Hver Borger med sin Hustru
Nu sover bag det blommede Gardin;
Kuns Nattens tungtbeklædte Vægter tramper
I fjærne Stræde med beslagne Sko.
Halv staar i Vandet Solens røde Skive,
Og over den er hængt en kulsort Sky,
Ret som en Røg fra Himlens Morgenflamme.
Urolig flakker Maagen med sit Skrig
Og strøjfer Bølgen med sin hvide Fjer.

O, det af Mennesker forladte Landskab
Jeg uforstyrret nu befolke kan
Med min Erindrings skønne Fantasier.
Den sidste Gang, da Holmen hist var grøn,
Man fejred der i Skovens Ly en Fest;
Og mens de mangefarvede Lamper smukt
Belyste Bøgens nyligfødte Blade,
Paa Lundens Græs en Pigeflok i Dansen
Bevæged let den silkeklædte Fod.
Afsides, langt fra Fløjternes Musik,
To grønne Tuer hæved sig i Skyggen
Af Haslers mørke Løv, tæt ved hinanden.
Jeg paa den ene sad, men paa den anden,
Og Ansigt var mod Ansigt vendt,
En liljearmet Pige. Hendes Sommerhat,
Tilbagekastet paa det blonde Hoved,
Fremviste den med Krøllers gyldne Pragt
Behængte Pande. Hattens røde Baand
Løst flagred om den marmorhvide Hals.
Med venlig Modstand hendes spæde Fingre,
Som fast indspærredes af min brede Haand,
Bevæged sig mod overlegne Styrke,
Ret som en fin Kanarifugl, der spræller
I Drengens Næve med forgæves Kæmpen.
Men øm og dristig gled min Tales Flod
Fra Læbens Rand, og under Nattens Blaa,
Bestrøet med alle Stjærners blanke Kors,
Vi slutted en bestandig Elskovspagt.
Dog, naar en Ungersvend, med Mod og Sundhed,
Ej tvungen er ved Savn af røden Guld,
Da lader han sig ikke lang Tid fængsle
Til samme Plet, som Gaardens Hund, der trofast
Og dum fra Aar til Aar, selv fri for Lænker,

Bevogter samme Hus. En Morgentime
Jeg paa en Lystgang ud af Stadens Port
Fik Øje paa en Flok af djærve Krigsmænd,
Hvem Hærens Høvding havde givet Hjemlov.
En spilled paa den brune Fiolin,
De andre gik da efter Strængens Hvislen
Med rappe Fodtrin paa den brede Vej.
Lidt længer borte holdt en Rejsevogn.
Omkring en Serviet, som bredet laa
Ved Grøftens Rand, med Glas og Pølse,
Fortrolig Mænd og Piger havde lejret
Sig i det grønne Græs; men deres Hest,
For Trensen fri, med Pose for sin Mule,
Begærlig fraased i det friske Hø.
Lidt længer borte gik en rask Tyroler
Med Ransel paa sin Ryg og revne Sko.
Hen spilte Bold med sin Kasket og jodled
I Sky; men Skov og Høj tilbagesendte
I den rene Luft ham en trefoldig Genlyd.
Da kom en mægtig Vandrelyst mig paa;
Foruden Afsked jeg til fjærne Lande
Begav mig bort. Men nu, da Markens Foster
For Sneens Dække fri sig hæver frem,
Nu smelter som en Sne den kolde Glemsel
Bort fra mit Bryst, og Kærlighedens
Genfødte Rose skyder atter Blad.
Den brune Nattergal i fjærne Buske
Fornyer med livsaligt Fløjtespil
Det halvforglemte Mindes Røst. Nu vil
Jeg ride til den vilde Mark; men naar
Den gyldne Foibos sender sine Straaler
Igennem Jalousiets grønne Hegn,
Og vækker af sin Søvn den spæde Jomfru,

Da sætter jeg min Spores blanke Stjærne
Paa Hestens Bug og haster hid i Spring,
At se paa ny min Sjæls udvalgte Dronning.
Frisk frem, min Ganger! følg Din Flyvelyst.

Kor af Byens Jomfruer og Ungkarle.

Ungkarle.

Med sin himmelske, bredtnedplaskende Flod
Stygt natlige Regn har beskyllet mit Torv.
Dog lidet jeg frygter for Vand og Moras,
Thi den mægtige Støvle bedækker min Fod.
Frem træder jeg rask
Mod det søjlebekransede Raadhus.

Jomfruer.

Jeg kun langsomt skrider fra Sten til Sten
Og sanker min Kjortels Liliefold
Med min Jomfruhaand over Ankelens Knop,
Over Sviklens yndigtvævede Blomst!
Thi gyse jeg maa
For et Stænk fra trampende Støvle.
Efter Ligevægt søger min skælvende Haand,
Thi min Skikkelse hænger, med udstrakt Arm,
Paa en eneste Taa. Den bæres af Luft
I svævende Stand. O, var jeg dog vel
Ved Ønskernes Maal,
Ved de stoltopstigende Fliser!

Ungkarle.

Sig, du lifligt i Flor ind-
hyllede Jomfru,
o, du min Drøms henrivende Billed,
Hvi du til Borgen henflytter din Fod!

Jomfruer.

Længe før Morgenens Barn
Med sin Purpurhaand
Af den glimrende Guldkurv
Tog sine Roser,
Vore Fædres ærværdige Flok fremvandred
Under Nattens med Sølvglans tindrende Loft
Til den marmorbekransede Højsal.
Nu forventningsfuld og med Videbegær
Jeg betræder det hellige Torv;
Thi spejde jeg vil, hvilket Visdomsord
Hist ved det natlige Lys
I det pudderbestænkede Hoved
Er fostret i Løndom.

Ungkarle.

Dele, ja dele jeg maa dit Videbegær,
Du min Stads elskværdige Krone!
Men ej lang Tid svæve du skal i Tvivl,
Thi se hist, se hist,
Hvor den raslende, kobberbefæstede Port
Vidt aabner sin Mund,
Langsomt, langsomt
Med besindige Skridt træder nu frem
Paa Flisernes Firkant
Stadens Hersker, den spanskrørbærende Drot,
Min Byfogeds gudlige Hoved.

Byfogeden.

Mit ædle Folk! mærk paa din Herskers Ord.
Kundgøre vil jeg, hvad til Stadens Tarv
I slummerløse Nætter jeg har udtænkt.
Med Glæde sender jeg mit Herskerblik

Ud over Byens Kres. Thi vidt og bredt
Jeg øjner Spor af Borgersind og Velstand.
To Væverc daglig med den gyldne Spole
Jeg ser af Traadens fine Labyrint
At kalde Lærred frem for Dagens Lys,
Og under djærve Slag af Smedens Hammer
Fremtræde Hesteskoens halve Maaner.
Ej vil jeg nævne nu vor gode Snedker,
Hvis Skaberhaand af Egetræets Kraft
Har dannet vore brune Husgeraad.
Selv midt om Vintren staar i Bodens Hal
Den brave Dreng, skønt Frostens røde Buler
Vanhelde den med Terpentin og Skind
Belagte Haand. Den styrer Vægtens Tunge
Og Messingskaalen, fyldt af Risengryn.
Et glædedrukkent Øje
Jeg vender imod Havnens tavse Spejl,
Indrammet af de lange Poppelpile.
Thi Skuden vælter sig med stramme Sejl
I Bølgen frem. Knap orker den at slæbe
Sin Bug, frugtsommelig med Hvedesække.
Langt fra det er, at Staden lider Brøst
Paa gudbegejstrede Sangeres Flok. Ved Høst
Naar Hundestjærnen straaler Ferie frem,
Da gæster mangen akademisk Borger
Af Stadens eget Kuld sit Fædrehus.
Enhver forstaar vindskibelig at føje
Sonettens ottefoldige Rim — et Underværk!
Og aarlig vores gamle Stapelstad,
Forsynet med den Poesi, som mest
I Moden er, jævnt holder Skridt med Tiden.
Midt i sin Lykkes Fylde savner Staden dog
Eet Gode. Vittighed for den er fremmed!

Sligt Savn bekymrer dybt mit høje Sind.
Paa sligt at raade Bod, jeg lader fluks
Heroldens klare Røst og Trommens Bulder
Forkynde Folket højt, at jeg og Raadet
Besluttet har ved Præmiernes Magt
At vække Viddets Blomster af sin Dvale.
Ej mener jeg, min Borgers Hjærneskal
Er anderledes skabt end andre Mænds.
Hans Lune blot har savnet en Opmuntring.
Men som den gyldne Sol det skjulte Frø
Af Jorden kalder frem til frodig Vækst,
Saaledes skal en glimrende Belønning
I Dag befrugte Vittighedens Mark,
Som i en Rad af Aar har ligget brak.

Koret.

Beundre maa jeg dine vise Raad,
Min ædle Hersker! Sig, til hvilken Tid
Du Kronen paa dit store Værk vil sætte?

Byfogeden.

Saa snart en Times Løb igen er fuldendt,
Da maa enhver, som i Fortrøstning til
Sit Lunes Kraft for Palmens Hæder kæmper,
Sit Hoveds Førstegrøde sende fluks
Til Raadets Marmorsal.

Koret.

Ved hvilken Pris
Fremkalder du min Aands forborgne Gnister?

Byfogeden.

En dobbelt Sejerskrans jeg stiller frem.

Fortsættelsen fattes.

SONET

Den Svend, som Tabet af sin elskte frister,
Vildfremmed vanker om blandt Jordens Hytter;
Med Haab han efter Kirkeklokken lytter,
Som lover ham igen, hvad her han mister.

Men næppe han med en usalig bytter,
Hvis Hjerte, stedse koldt for Elskov, brister,
Som sig uelsket gennem Livet lister,
Hans Armod kun mod Tabet ham beskytter.

Til Livets Gaade rent han savner Nøglen,
Hver Livets Blomst i Hjærtets Vinter fryser,
Han gaar omkring med underlige Fagter.

Ræd, Spøgelser han ser, naar Solen lyser,
Modløs og syg, foragtet han foragter
Det skønne Liv som tom og ussel Gøglen.

TIL KAMP!

Til Kamp jeg kræver dig, du gamle blinde,
Som leder Daaren i dit skjulte Baand!
Træd frem med Rummets Kræfter i din Haand!
Den raske Spot, som kyser Præst og Kvinde,
Dig kræver frem til Kamp, du gamle blinde!
Prøv, om du kan en Kval og Rædsel finde,
Som bøjer ned en fri, forvoven Aand.

Ja, højt erklærer jeg mig selv for myndig,
Løs er jeg vristet fra din Moderfavn.
Slet af din Vornedliste fluks mit Navn!
Og hver din Skat, som Drengen kalder yndig,

Og hver en Daad, den fejge kalder syndig,
Den spotter jeg, Natur! thi jeg er myndig,
Løs er jeg reven af din Moderfavn.

For Mandens Kval der gives skarpe Grænser,
Og den, der gør sit Bryst mod Skæbnen fast,
Kun lidet dine vilde Kræfter ænser,
Hans Kval kun rækker til Bevidstheds Grænser.

Fortsættelsen fattes.

DRØMMEN

Efter *Byron.*

I

Delt er vort Liv; Søvn har sin egen Verden,
Et Grænseskel for slet benævnte Ting:
Tilvær og Død. Søvn har sin egen Verden,
Et udbredt Herredom af vildest Sandhed.
Livsaand besidde de henflagrende Drømme,
Med Taarer, Marter og et Skær af Fryd;
En Sten de læsse paa de vaagne Tanker,
En Sten de lette fra det vaagne Slid.
De skille vores Væsen ad; de blive
Til Halvdel af os selv og af vor Tid.
De bære Skin af Evigheds Herolder;
De fare hen som det henfarnes Aander,
Forkynde som Sybille det ufødte.
Kraft eje de, ja over Fryd og Kummer
Et mægtigt Enevæld. Os skabe de
Til nye Væsner og til hvad de ville.
Med det forgangnes Genfærd ryste de,
Med gamle Skyggers Rædsel. Sig hvordan?
Er ej alt svundet Skygger? Hvad da de?
Mon Aandens Fostre? Aanden skabe kan

Livsvæsner og befolke med sin Kraft
Planeters Hær med lysere Legioner,
End nogen Tid var til. De blæse Liv og Aand
I Skikkelser, som overleve Kødet.
Jeg gad genkalde Synet, jeg har drømt,
Muligt i Søvne; — thi een Tanke blot,
En Slummertanke, rummer Aar og Dag
Og størkner længste Liv til et Minut.

II

Jeg saa to Væsner udi Ungdoms Farve.
De stode paa en Høj, en venlig Høj;
Jævnt hæved sig dens grønne Ryg, den slutted
Ret som et Forbjerg flere Bakkers Rad.
Ej Havets Bølger vadskede dens Fod,
Men kun et muntert Landskab: Korn og Skov
I Bølger gik. Adspredte vidt og bredt
Laa Gaard og Hus, og Røgens lette Kruser
Højt hæved sig fra Bondens Tag; men Højen
Var kronet med sit eget Diadem,
En rundtomløbende Ring af Stammer, skabt
Ej ved Naturens, men ved Kunstens Luner.
De to, en Jomfru og en Svend, beskued —
Den ene alting, som forneden laa,
Livsalig som hun selv. Han saa paa hende.
Og begge to var unge — en var dejlig;
Og begge to var unge — mer eller mindre.
Den søde Maane lig ved Himlens Rand
Var Pigen alt i Kvindevaarens Aften.
Han talte færre Somre; men hans Hjærte
Langt vokste fra hans Aar, og for hans Øje
Eet Ansigt blot var elskeligt i Verden.
Det skinned paa ham nu; derpaa han stirred

Saa fast, at ej det kunde mer forsvinde.
I hende blot han havde Liv og Aande:
Hun var hans Røst, ej talte han til hende,
Han skjalv paa hendes Tunge. Hun var hans Syn,
Hans Øjne fulgte hendes, og han saa med hendes,
Det gav hans Verden Farve. Han havde ophørt
I sig selv at leve; hun var alt hans Liv,
Var Oceanet for hans Tankestrøm
Og favned Alt. Ved en Berøring blot,
En Lyd fra hende bølged vildt hans Blod,
Brat skifted Kinden Farver. Ej hans Hjærte
Dog kendte Grunden til hans Dødsensangst.
Men hun tog i hans Ømhed ingen Del,
For ham var ikke hendes Suk. Han var for hende
Som Broder, — ikke mer; — dog det var meget,
Thi broderløs hun var. Kun Brodernavn
I barnligt Venskab hun ham havde skænket.
Hun efterlodes som et enligt Skud
Af en i Fortid hædret Slægt. Hint Navn
Behaged ham og dog behaged ej. Hvorfor?
Tid lærte ham det mørke Svar, da hun
En anden elsked. — Nu hun elsked alt.
Nu stod hun højt paa Bjærgets Tind,
Og Blikket spejded, om den elsktes Ganger
Holdt Skridt med hendes Længselsuk og fløj.

III

Brat kom Forvandling over Drømmens Aand.
Det var et gammelt Hus, og foran det
Ved Muren stod en Hest med Skaberak.
I et ældgammelt Oratorie stod
Den Svend, om hvem jeg talte. Han var ene,
Var bleg og spanked op og ned, og snart

Han satte sig og greb en Pen og ridsed
Ord, som jeg ej forstod; saa læned han
Det bøjede Hoved paa sin Haand, og rysted
Ret som i Krampedrag. Han rejste sig;
Med Tand og bævende Haand han sled itu,
Hvad skrevet var; men fælded ingen Taarer.
Og han tiltvang sig Ro og trak sit Øjebryn
Med Vold til et Slags Fred, og, som han sagtned,
Hans Sjæls udkaarne træder til ham ind.
Men hun var mild, var smilende, skønt vel
Hun vidste, hun var elsket af ham, vidste —
Slig Kundskab kommer snart — hvordan hans Hjærte
Af hendes Skygge var formørket, saa,
Han var elendig. Dog hun saa ej Alt.
Han rejste sig og koldt og høfligt tog
Han hendes Haand. En Stund der paa hans Ansigt
En Tavle med usigelige Tanker
Stod malet, og forsvandt, som den var kommet.
Han slap den Haand, han holdt. Med sene Skridt
Han trak sig bort; dog ej som til Farvel.
De skiltes med gensidigt Smil. Han gik
Ud af den gamle Halles tunge Port,
Steg paa sin Ganger og drog brat af Sted.
Ej mer betraadte han den mosgraa Tærskel.

IV

Brat kom Forvandling over Drømmens Aand.
Til Mand var Svenden modnet. Vilden Ørk
I brændende Jordstrøg kaared han til Hjem.
Hans Sjæl drak Solens Glød, omlejret var han
Af sære, mørke Skikkelser, ej længer
Han ligned, hvad han var tilforn. Paa Hav

Og Land var han en Vandringsmand.
En Sværm af mangehaande Billeder
Lig Bølger vrimled paa mig ind; men han
Af alle var en Del. Til sidst han laa
Og hvilte sig fra Middags Lummerhede
Til Sengs imellem faldne Søjler, i Ly
Af en brusten Mur, der overlevede Navnet
Af dem, der rejste den. Ved Lejets Bred
Kameler stod paa Græs, og ædle Hingste,
Fast bundne, ved en Kilde; men en Mand
I flagrende Klædebon holdt Vagt, imens
Hans Stammebrødre slumred rundt omkring,
Og over dem sig telted Himlens Blaa,
Saa skyfrit, klart og ubesmittet skønt,
At Gud alene var til Syns i Himlen.

V

Brat kom Forvandling over Drømmens Aand.
Hans Sjæls udkaarne var en andens Viv,
Ej elsket mere varmt. Fjærnt i sit Hjem,
Vel tusind Mil fra hans, i sin Fødestavn,
Hun sad i Kresen af opvoksende smaa,
Et dejligt Kuld af begge Køn. Men se!
Paa hendes Ansigt stod et Kummers Præg,
Et bosat Skyggerids af Sjælens Kamp,
Og et uroligt sænket Øjekast.
Det tunge Laag med Taarer syntes kæmpe.
Hvorfra slig Sorg? Hun havde, hvad hun elsked,
Og han, der hende tilbad, var der ej
At styrre med sit onde Haab og Attraa,
Med slet fordulgte Kval den rene Sjæl.
Hvorfra slig Sorg? Hun aldrig elsked ham
Og gav ham aldrig Grund at tro sig elsket.

Han var ej Del af det, der hendes Sjæl
Bespændte, som Genfærd fra forgangne Tid.

VI

Brat kom Forvandling over Drømmens Aand.
Hjem Pillegrimmen kom; jeg saa ham staa
Foran et Altar med en venlig Brud.
Favrt hendes Ansigt var, dog var det ej
Hans Ungdoms Stjærnelys. Ret som han stod
For Altret, fløj hen over Øjets Bryn
Hint gamle Syn — den vilde Nerverysten,
Som greb tilforn i den ældgamle Hal
Hans Bryst i al dets Ensomhed; og nu,
Som paa hin Dag, en Stund der paa hans Ansigt
En Tavle med usigelige Tanker
Stod malet og forsvandt, som den var kommen.
Nu stod han atter rolig, sagde frem
Vedtagen Ed; ej hørte han sit Ord,
Alt svingled med ham rundt. Han mægted ej
At se, hvad var og hvad der skulde været.
Den gamle Borg, den velbekendte Hal,
De ham saa dybt indprentede Kamre, Stedet,
Ja Dagen, Timen, Solens Skin og Skyggen,
Alt, hvad der hørte til hin Stund og Sted,
Og hun, der var hans Skæbne, kom igen
Og trængte sig imellem ham og Lyset.
Hvad Ærend havde de paa slig en Tid?

VII

Brat kom Forvandling over Drømmens Aand.
Hans Sjæls udkaarne — o, hvor dybt forandret!
Som ved en Sjælesygdom. Hendes Aand
Var vandret fra sin Bopæl; hendes Øje

Ej havde mer sin Glans, thi Blikket
Var ej af denne Verden. Hun var Dronning
I et fantastisk Land, og hendes Tanker
Var sær Formæling af de stridige Ting,
Og Syner, der ej fattes, ej berøres
Af Verdens Blik, de vare hendes Venner.
Sligt kalder Verden Afsind; men den vise
I Aanden huser meget dybere Vanvid.
Thi frygtelig er Tungsindsblikkets Gave.
Hvad er det? uden Sandheds klare Fjærnrør,
Som klæder Fantasiens Blændværk af,
Som bringer nær det splitternøgne Liv
Og gør den kolde Sandhed alt for sand.

VIII

Brat kom Forvandling over Drømmens Aand.
Vor Pillegrim var ene som tilforn;
De Væsner, der omgave ham, forsvandt;
De førte med ham Krig. Han var et Maal
For Skræk og Livets Kornbrand, trindt belejret
Af Had og Tvedragt; blandet var med Smerte
Alt, hvad man dækked for ham op, indtil
Han, lig den pontiske Monark i gammel Tid,
Holdt Livet op ved Gift. Kraftløs den var,
Den var ham en Slags Næring; fort han leved,
Trods det, der havde været mangens Død.
Han gjorde Bjærget til sin Ven. For Stjærnen,
For Universets travle Genius
Han førte frem sit Ord; de lærte ham
Naturmysteriernes sorte Kunst.
For ham laa Nattens Bog vidt slagen op,
Og Røster, fjærnt fra Dybet, slørede af
Et Under og en Løndom. Saa det ske!

IX

Min Drøm var endt, den veksled ikke mer.
Det var et sælsomt Syn, at Skæbnens Raad
Med disse tvende Væsner skulde skildres
Med Farver tagne fra det vaagne Liv.
Den enes Lod blev Vanvid, Jammer begges.

ET BLAD AF DØDENS DAGBOG.

I

Ved Havets Bred der staar et gammelt Slot,
En prægtig Levning fra de stærke Tider.
Nu synker Dag for Dag den brune Sten,
Det største Taarn i Graven ligger dybt
Og drømmer om sin længst forsvundne Krone.
Højt i det gamle Taarn, hvor Dværgen før
Til Velkomst blæste paa sit Horn af Guld,
Der sidder nu en søvnig Nattevægter,
Med blaa Kabus, og nikker ved sin Praas.
Og Gravens brede Flod saa dybt er sunken,
At mindste Gæsling med et nyfødt Næb
Kan række Bund. Der listed jeg mig ind
Og hvilte mig i Maaneskinnet
Paa røde Brokker af de faldne Mure.

Igennem Porten kom med raske Trin
Min gamle Ven, den vidtberejste Krigsmand,
Som paa den fjærne, blodbestænkte Mark
Mig havde bragt en blodig Hekatombe.
Hans Øje hvilte paa de klare Ruder,
Imens det krumme Glavind ved hans Side
Med Raslen slæbte paa de brede Fliser.
Han saa mig ej; dog rørte jeg mit Staal,

Saa Glansen skar ham ind i Øjet.
Han saa mig ofte før i Kampens Tid;
Nu kendte han mig ej, skønt al Naturen
Sig følte halvt beklemt ved mit Besøg.
Paa Borgens Tag bevæged Ravnen sig
I en urolig Drøm. Den gled med Foden;
Den skarpe Klo, de stærke Vingeslag
Paa Kobberpladen rasled. Selv hos Svalen,
Hvis Børnekammer klinet var paa Skiven
Af Taarnets rustne Sejerværk, blev Støj;
Paa Viserens Landevej det lodne Kuld
Opspærrede Gabet højt og peb i Søvne.

Den unge Kriger talte til sig selv:
O, alle mine skjulte Tankers Dronning!
Tre Vintre sad du hist i høje Loft
Med Sorgens Taarer paa din ædle Pande.
Snart aabner jeg din Dør, og Sorgen flygter,
Og Taarens Kilde standser paa mit Vink! —

Kun kort han tøved i den brune Borg;
Han kom igen, alene med sin Skygge,
Og vandred langsomt gennem Søjlegangen.
Med brækket Røst han sagde til sig selv:

Min Ungdomsrose havde sig forstukket.
Jeg søgte den med alle Hjærtets Flammer.
Ak, kun i Mindets Have nu den brammer!
Jeg finder den igen, men grusomt brukket.

Jomfruens ædle Rejsning dybt er bukket.
Alt ved det sjunkne Bryst et Barn hun ammer,
Et andet for den blege Moder stammer,
Og hendes Øjes klare Lys er slukket.

Hvad Lykken mig har vist og Haabet lovet,
Er nu med sine Tryllefarver svundet.
For mig har Livets Stræben tabt sin Krone.

Ak, mine Drømmes Brud en falmet Kone!
Snart falder Haaret af det gyldne Hoved.
Haardt Skæbnen har min Ungdomsvinge bundet.

Jeg fulgte med hans Fjed, dog ej som Benrad —
Saa viser jeg mig for den rædde Kvinde —
En Vaabenbroders Dragt jeg tog mig paa
Og slog fortrolig paa den brede Skulder.
Han vendte sig med uforfærdet Blik,
Han kendte mig og bød mig straks Velkommen,
Ret som en gammel Ven, med trofast Haandslag.
Og med formildet Røst jeg sagde: Kammerat!
Da sidst vi mødtes paa det røde Græs,
Ej drømte jeg, i Ly af Fredens Lind,
At vende sidste Gang dit Timeglas.

Han svared mig: Hvi dølger du dit Glavind
Med Kappens Flig? Ej Staalets blanke Lys
Er dette Syn for stærkt. Hvi tøver du?

Da sagde jeg: Velan, er du beredt,
Saa blot dit Hoved! Han var straks beredt.
Og paa mit Vink han løfted op sin Hjælm
Og bød sin Pande frem, som ofte før
Var mærket med min Haandskrift. Uden Blink
Han saa mit tunge Jærn fra Luften højt
At falde paa sit Hoved. Helten sank
Med Kappen hyllet om den knuste Pande.

II

En gammel Synderinde sad paa Slottet
Med svære Fødder paa sin Purpurskammel.
Afmægtig sank den magre Hals for Byrden
Af hendes Hovedpryd. Alt hendes Mund var blaa.
En Snes udlevede, spæde Mopser snorked,
Med skallet Hud, paa smukke Silkepuder,
De trak besværligt Vejret fra det rustne Bryst.
I Drøm de knurred, og en Febergysen
Betog dem ved den mindste Strøm af Luften.

Og midt i Moskusduften sad en Præst,
Som var en Hykler; talte Fransk med Fruen,
Kyste paa den runkne Haand og klapped den
Fortrolig, hented af og til en Pris Tobak
Med spinkle Fingre fra den gyldne Daase.
Tit han forsikred paa sit Æresord:
Det havde ingen Nød; hun saa godt ud;
Hun var dog i sin bedste Alder! Men
I værste Fald var hun aldeles vis
Paa en anstændig Plads i Himmerig.

Den bange Frue læste sagte frem
Sit Levneds lange, sorte Regnebræt.
Forgæves søgte den forlegne Trøster
At hente Sirup i den strenge Skrift.

Af Medynk hjalp jeg Præsten i hans Kvide.
Frem kom jeg som en ubehøvlet Knægt,
Af nedrig Byrd, en raa Matros fra Holmen,
Med begede Bukser og med strikket Halsklud
Og to Pistoler i det røde Bælte.

Midt i sin Død blev Adelsfruen opbragt,
Fordi den plumpe Karl kom ind i Salen,
Ej lod sig melde, pikked ej paa Døren,
Men gik dumdristig med de vaade Støvler
Hen over Gulvets blomstervirkede Tæppe.
Da rejste hun sig med sin sidste Kraft,
Og greb i Klokkestrængens gyldne Kvaster.
Hun skreg, jeg skulde pakke mig; jeg var
En grov Krabat; hun led mig ej.

Da Præsten saa mit Alvorsblik, han listed
Sig tavs ad Slottets Marmortrappe ned.
Jeg var alene med den bistre Frue.
Vi strede svart; thi alderstegne Folk,
Der savne Børn og Venner, brydes mest
Med Døden om det glædeløse Liv.
Jeg var for stærk. Den grønne Pappegøje
Fra Buret skreg: God Nat! Og hun var borte.

LÆNGSEL

Mellem Ellestub og Torn,
Der hvor Hjorten skrider,
Strøjfed al vor Slægt tilforn
I de gamle Tider.
Kvinden med sit lange Haar
Staar og plukker Blommer,
Manden med sin Bue gaar,
Priser evig Sommer.

Udi Skoven gror en Lind;
Linden bær en Rede;
Reden er af Katteskind,
Fint og blødt at brede.
Har den Ravnens Æg i Gem?
Sover der en Killing?
Op af Reden sikker frem
Benet af en Tvilling.

TIL MIN BETTY

God Morgen, du mit Livs den bedste Glæde,
Med vores førstefødte ved dit Bryst!
Trofaste Kone, Moder til vor spæde,
Som skænkte mig en Faders rene Lyst.

Min halve Sjæl, som i et Aar saa trolig
Har delt min Sorg og Fryd paa hver en Dag!
Ved dig jeg fandt mit Hjem i egen Bolig
og bedste Selskab under eget Tag.

Vær takket du for Aaret af din Alder,
Du levet har for mig, min søde Viv!
Kun mens jeg dig min egen elskte kalder,
Mit Liv begynder ret at være Liv.

Gud signe dig, vor spæde Christians Amme,
Bevaret vel for mig og vor Søn!
Gid Drengen lære snart dit Navn at stamme
Og skænke dig et Smil til Fosterløn.

DIGTE FRA KINAREJSEN

AF STED!

Farvel, min velsignede Fødeby!
Min Moders Gryde ryger i Sky,
Min Faders Kvie gumler i Stald,
Min Søsters Hane sover paa Hald.
Jeg vil løbe mig Vej.

Farvel, du min Farfaders gamle Hus!
Hav Tak for Øl af vort Gildekrus,
For Dørtræet, hvor jeg med Ranglen sad,
For Moders Mælk og for Tyggemad
Og Springom i vor Lo.

Lerstampede Gulv, hvor med Skjorte paa
Jeg lærte krybe, jeg lærte gaa!
Nu kedes jeg plat ved saa stakket Gang,
Og Stuen bliver mig alt for trang.
Jeg maa løbe min Vej!

Lad Oksen bindes ved Husmands Plov,
Jeg priser den vildene Hjort i Skov.
Naar Anden rokker i Rendesten,
Er den snehvide Maage dog vel saa ren
Mellem Himmel og Hav.